Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1937)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55, Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 4ος | *Ἀθῆναι, 10 Δεκεμβρίου 1938* | *Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 2*

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Πολὺ καλὸ μάλιστα, ἀποκρίθηκε ἥσυχα ὁ Πέτρος! Γιατί μὲ ρωτᾶς;

— Γιατί... δὲν εἶπες τίποτε. Ὅταν τοῦ ἀρέσει κανενὸς κάτι, τὸ λέει.

— Λοιπὸν κι' ἐγὼ τὸ λέω, νά, ποὺ τὸ εἶπα.

— Θέλεις καὶ ἄλλο;

— Ὄχι.

— Δὲν ἔχεις ὄρεξη, Πέτρο μου, καθὼς βλέπω. Κι' ἐγὼ ἡ καϊμένη κάθησα καὶ σοῦ ἔκανα τριφτάδες. Μὲ βοήθησε μάλιστα καὶ ἡ Μόρφω. Νἄβλεπες μὲ τί τέχνη τὶς ἔτριβε. Ἄ, μὰ δίχως ἄλλο θὰ γίνῃ σπουδαία νοικοκυρὰ ἡ Μορφούλα μας!

Ὁ κὺρ-Πέτρος ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ χάϊδεψε τὸ ξανθὸ κεφάλι τῆς Ἐμορφίας. Ὅσο καὶ νὰ εἶχε ἄλλοῦ τὸ νοῦ, ἄκουγε πάντα μὲ εὐχαρίστηση τὰ καλὰ λόγια ποὺ ἔλεγαν γιὰ τὴν κόρη του.

Ἡ κυρὰ Μαρία ἔφερε στὸ τραπέζι τὸ φαγητὸ ποὺ ἄχνιζε, καὶ ἡ Μορφούλα χτύπησε τὰ χέρια της ἀπὸ χαρά.

— Κοίταξε, πατέρα, τί ὡραῖο ποὺ εἶναι. Τώρα θὰ σὲ σερβίρω ἐγώ. Μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε ἡ γιαγιὰ γιὰ τὸν κόπο μου ποὺ τὴν βοήθησα.

Ὁ κὺρ Πέτρος ἄπλωσε χαμογελώντας τὸ πιάτο του καὶ ἡ Ἐμορφία τοῦ τὸ γέμισε μὲ τόση προσοχή, ποὺ ἀπὸ τὴν προσπάθεια ἔσφιγγε τὰ χείλια της.

— Μιὰ χαρὰ εἶναι! εἶπε στὴ μητέρα του ὁ κὺρ-Πέτρος, κι' ἐκείνη ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπάντηση ἐκούνησε τὸ κεφάλι χαμογελώντας, σὰν νὰ ἔλεγε:

«—Πήγαινε στὴ γιαγιά σου τὸ κουπάκι, εἶπε ὁ κὺρ-Πέτρος»

— Ἐβέβαια, δὲν ὑπάρχουν πολλὰ κοριτσάκια σὰν τὴν Μορφούλα μας, ἴσως μάλιστα νὰ μὴν ὑπάρχουν καὶ καθόλου.

Μὰ ὁ κὺρ-Πέτρος δὲν ἤταν στὰ πολὺ καλά του ἀπόψε οὔτε τὸ φαγητό, οὔτε τὸ κρασὶ ποὺ ἤταν ἀπὸ τ' ἀμπέλι του τὸ ἴδιο δὲν κατάφεραν νὰ τοῦ φτιάσουν τὸ κέφι του. Ὅταν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ στὸ τζάκι καὶ ἄναψε τὴν πίπα του, ποὺ τοῦ ἔφερε ἡ Ἐμορφία, γυρεύοντας γιὰ πληρωμὴ ἕνα φιλάκι, κι' ἄρχισε νὰ καπνίζῃ σιωπηλὸς καὶ νὰ φυσάῃ σύννεφα ἀπὸ καπνὸ στὸ ταβάνι. Ἀνάμεσα στὰ σύννεφα αὐτά, ποὺ ἄλλοτε ἤταν πυκνότερα καὶ ἄλλοτε ἀραιότερα, ἔβλεπε τὴ μητέρα του καὶ τὴν Ἐμορφία ποὺ καταγίνονταν νὰ μαζέψουν τὰ ψίχουλα τοῦ ψωμιοῦ καὶ νὰ βάλουν τὰ πράγματα στὴ θέση τους. Μέσα στὴν κουζίνα, ποὺ ἡ πόρτα της εἶχε μείνει ἀνοιχτή, ὁ κὺρ-Πέτρος ἔβλεπε τὴ γιαγιὰ νὰ πλένῃ τὰ πιάτα μέσα σὲ πυκνοὺς ἀτμούς, ἡ δὲ ἐγγονή τὰ ἔπαιρνε ἕνα-ἕνα καὶ ἀνέβαινε ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα γιὰ νὰ φθάνῃ νὰ τὰ βάζῃ στὴν πιατοθήκη. Καὶ ὁ γέρο-ἀγροφύλακας καμάρωνε τὸ κομψὸ καὶ χαριτωμένο, τὸ ζωηρὸ καὶ ἐπιτήδειο κοριτσάκι του. Ἄκουγε τὴ φωνή του, γιατὶ ἡ γλωσσίτσα του δὲν ἔπαυε ἀδιάκοπα λαλοῦσε καὶ τὸ λάλημά του τοῦ φαινόταν σὰν μελωδικὸ κελάϊδημα πουλιοῦ. Τί καλὸ κοριτσάκι ποὺ εἶχε. Καὶ ἡ γριὰ μητέρα του πόση καλωσύνη, πόσο θάρ-

ρος καὶ πόση ἀφοσίωση εἶχε δείξει σ' ὅλη τὴ ζωή της. Ἁγία γυναίκα στ' ἀλήθεια.

Δίχως ἄλλο ὁ κὺρ-Πέτρος ἔπρεπε νὰ μακαρίζῃ τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴν καλή του τύχη. Τόσοι ἄλλοι ἀπὸ τοὺς παλιοὺς συμπολεμιστές του ζοῦσαν σ' ἐλεεινὴ κατάσταση καὶ ἴσως θὰ πέθαιναν κατάμονοι καὶ παντέρημοι ἢ θὰ τέλειωναν τὶς ἡμέρες τους στὸ νοσοκομεῖο. Βέβαια, δοκίμασε πολλὲς πίκρες στὴ ζωή του, — καὶ ποιὸς δὲν ἔχει δοκιμάσει — μὰ δὲν εἶχε κανένα παράπονο γιὰ τίποτε. Οὔτε καὶ θὰ ἤθελε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ ζωή του τὰ πρῶτα του χρόνια, ποὺ τὰ εἶχε περάσει στὸ στρατό. Οἱ πληγές ποὺ εἶχε λάβει ἦταν πολλὲς καὶ τὶς ἔνοιωθε κάθε φορὰ ποὺ ἄλλαζε ὁ καιρός· μὰ ἡ δόξα ἀξίζει ὁποιαδήποτε θυσία καὶ ἡ συναίσθηση ὅτι ἔκανε τὸ καθῆκον του στὴν πατρίδα του μπορεῖ νὰ παρηγορήσῃ λαμπρὰ ἕνα ἀνδρεῖο ἀπόμαχο γιὰ τοὺς ρευματισμούς του. Εἶχε τὴν τύχη νὰ διορισθῇ ἀγροφύλακας καὶ τὴν εὐτυχία του αὐτὴν τὴ χρωστοῦσε δίχως ἄλλο στὸ μετάλλιό του καὶ στὸ βαθμὸ τοῦ λοχία, ποὺ εἶχε λάβει γιὰ ἀναγνώριση τῆς ἀνδρείας του. Μὰ ἦταν καὶ τόσοι ἄλλοι λοχίες, ἦταν καὶ τόσοι ἄλλοι ποὺ εἶχαν πάρει μετάλλιο ὅπως κι' αὐτός, καὶ ὅμως μόλις καὶ μεταβίας κατάφερναν νὰ βγάζουν τὸ ψωμί τους.

Ὅταν διωρίστηκε ὁ κὺρ-Πέτρος πῆρε μαζί του γιὰ συντροφιὰ καὶ τὴ μητέρα του καὶ σὲ λίγο παντρεύτηκε μὲ τὴν Κατερίνα, τὴ γλυκειὰ καὶ χαριτωμένη κόρη τοῦ δασοφύλακα. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦταν τότε σαραντατριῶν ἐτῶν. Μ' ἀλλοίμονο! Δὲν κράτησε πολὺ ἡ εὐτυχία του. Γιατὶ δύο ἀκριβῶς χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο τους ἡ νέα πέθανε ἀπὸ κακοήθη πυρετό, μόλις εἶχε ἀποκόψει τὴν μικρούλα κόρη τους. Τί παράξενα ποὺ ἔχει ὁ κόσμος! Αὐτὸς ποὺ εἶχε κινδυνεύσει τόσες φορὲς τὴ ζωή του, ποὺ εἶχε ὑπομείνει τὶς ζέστες καὶ τὰ κρύα, τὴ δίψα καὶ τὴν πεῖνα, ποὺ εἶχε φάει τόσες σπαθιὲς καὶ τόσες σφαῖρες, βρισκόταν ἀκόμη ὀρθὸς κι' ἐκείνη, ἡ τόσο νέα καὶ δροσερή, ποὺ δὲν στερήθηκε τίποτε καὶ ποὺ δὲν ἐγνώρισε κανένα κόπο, ἐτελείωσε μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα μοναχά. Μὰ γιατὶ ἄλλο ἔδωσε ὁ Θεὸς τὴν ὑπομονὴ στὸν ἄνθρωπο, παρὰ γιὰ νὰ ὑποφέρῃ καρτερικὰ τὶς συμφορὲς ποὺ τοῦ τυχαίνουν. Καὶ ἡ μικρούλα Ἐμορφία ἔμοιαζε τόσο πολὺ μὲ τὴ μητέρα της! Αὐτὴ γέμιζε τὸ σπίτι κι' ἡ παρουσία της ἔφθανε γιὰ νὰ φέρῃ τὴν χαρὰ στὸν πατέρα της καὶ στὴ γιαγιά της. Ναί, ὁ κὺρ-Πέτρος μποροῦσε νὰ πῇ πὼς ἦταν τώρα ἀπόλυτα εὐτυχισμένος.

Καὶ ὅμως, τί τὰ θέλετε, ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἦταν διόλου εὐτυχισμένος γιατὶ μιὰ σκέψη βασάνιζε τὸ μυαλό του. Ἔβλεπε τὴν κόρη του ρόδινη καὶ γελαστή, τόσο παστρικὴ καὶ φρέσκη· μὲ τὸ ἄσπρο πουκαμισάκι της, τὸ μαῦρο μπουστάκι της καὶ τὴν κόκκινη φούστα της, μὲ τὶς στρωτές της κάλτσες καὶ τὰ λουστρινάκια παπουτσάκια της, κι' ὁ νοῦς του ἔφερνε μπροστά του μιὰ ἄλλη εἰκόνα, ἕνα ἄλλο κορίτσι κουρελιάρικο, ἀδύνατο καὶ χλωμό, μελαχροινό, ξυπόλητο μὲ μαλλιὰ ἀχτένιστα. Καὶ ὁ κὺρ-Πέτρος ἔφριξε μὲ τὴ σκέψη πὼς καὶ ἡ Μορφούλα του μποροῦσε ποτὲ νὰ κατανταήσῃ σ' αὐτὰ τὰ χάλια. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του καὶ εἶδε τὸ περιποιημένο δωμάτιο μὲ τὸ κκθαρὸ πάτωμα, μὲ τὰ κουρτινάκια του τὰ ἄσπρα σὰν τὸ χιόνι, τὰ διάφορα χρωματιστὰ πιάτα ποὺ ἀστραφταν μέσα στὴ τζαμωτὴ πιατοθήκη, τὸ μεγάλο ρολόγι τοῦ τοίχου, ποὺ τὸ ἔκκρεμές

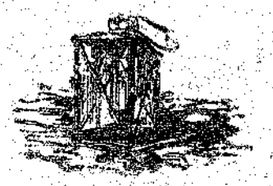

«Ἔπῃρε τὸ κλειδὶ καὶ τὸ φανάρι»

του καθὼς κουνιόταν ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο, τὸ κάρινο τραπέζι ὅπου εἶχε δειπνήσει πρὶν ἀπὸ λίγην ὥρα, τὸ τζάκι ποὺ σκόρπιζε γύρω του τόσο εὐχάριστη καὶ γλυκειὰ θαλπωρή... καὶ στὸ νοῦ του ἦρθε ἡ μικρὴ φυλακισμένη ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρῦο μὲς στὴν σκοτεινὴ φυλακή της... Ὄχι, ἐκείνη τὴ βραδυὰ ὁ κὺρ-Πέτρος δὲν ἦταν διόλου εὐτυχισμένος

— Τέλειωσε, εἶπε ἡ γριά, ἔλα, Μόρφω μου, νὰ πῇς τὴν προσευχή σου καὶ νὰ καλονυχτίσῃς τὸν πατέρα σου.

Καὶ ἡ Μορφούλα σταύρωσε τὰ χέρια της καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ τὴν βραδυνή της προσευχή. Ὁ κὺρ-Πέτρος ἄκουγε τὴν προσευχὴ αὐτὴν κάθε βράδυ, μ' ἀπόψε τοῦ φαινόταν πὼς τὰ λόγια της εἶχαν πιὸ βαθὺ καὶ πιὸ συγκινητικὸ νόημα. «Θεέ μου, ἔλεγε τὸ κοριτσάκι, λυπήσου τοὺς ἀρρώστους, τοὺς φτωχούς, τοὺς ταξιδιῶτες, τοὺς αἰχμάλωτους καὶ τοὺς φυλακισμένους».

Ὁ κὺρ Πέτρος γύρισε ἀπότομα τὸ πρόσωπό του, γιὰ νὰ τινάξῃ τάχα τὴ στάχτη ἀπὸ τὸ τσιγάρο του, καὶ κρυφὰ σκέπασε μὲ τὰ χέρια του τὰ μάτια του. Κι' ὡστόσο εἶχε πιάσει τόσους καὶ τόσους κλέφτες ὥς τὰ τώρα καὶ ποτέ του δὲν εἶχε νοιώσει λύπη γι' αὐτούς.

— Καλὴ νύχτα, γιέ μου, εἶπε ἡ κυρὰ Μαρία. Πηγαίνω ἐπάνω μὲ τὴν Μορφούλα. Στὴν ἡλικία μου τί θέλει κανένας νὰ ξενυχτάῃ, κι' ὕστερα δειπνήσαμε ἀργά. Ἀπόψε μοῦ φαίνεσαι κουρασμένος καὶ καλὰ θὰ κάνῃς νὰ πλαγιάσῃς καὶ σύ.

— Ναί, ναί, μόλις τελειώσω τὸ κάπνισμά μου καὶ κλειδώσω τὴν πόρτα θὰ πέσω κι' ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ. Καλὴ νύχτα, μητέρα, καλὴ νύχτα ἀγάπη μου.

Ἡ Ἐμορφία φίλησε τὸ χέρι τοῦ πατέρα της κι' ἀνέβηκε στὸ ἐπάνω πάτωμα μαζὶ μὲ τὴν γιαγιά της. Ὁ κὺρ-Πέτρος τὴν ἄκουσε ποὺ ἔλεγε στὴν κυρὰ Μαρία:

— Ὁ πατέρας φαίνεται πολὺ μελαγχολικὸς ἀπόψε σὰν νὰ εἶναι θυμωμένος. Κι' ὅμως ἐγὼ δὲν ἔκανα καμμιὰ ἄταξία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων

Ὁ κὺρ-Πέτρος τέλειωνε τὸ κάπνισμα τῆς πίπας του, ἐνῶ ἄκουγε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ ζωηρὸ περπάτημα τῆς Μορφούλας καὶ τὸ βαρύτερο τῆς γριᾶς μητέρας του. Σὲ λίγα λεπτὰ ἔπαψε κάθε θόρυβος καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες εἶχαν πλαγιάσει. Τότε ὁ κὺρ-Πέτρος τίναξε τὴ στάχτη ἀπὸ τὴν πίπα του καὶ τὴν ἔβαλε στὴ θέση της. Ὕστερα σηκώθηκε, ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ ἐπιθεώρησε τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα ἂν ἦταν κλειστά.

(Ἀκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΣΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΜΟΥ

Κάτω ἀπ' τοῦ δάσους τὰ δεντρά
Τὰ δροσερά, τὰ σφριγηλὰ
Τὰ μυρωμένα,
Μὲ πόση θλίψη στὴν καρδιά,
Σ' ἀναθυμιέμαι ἀπὸ μακριά,
Φτωχό μου, ἐσένα!

Σὲ βλέπω, ἀδύναμο, στεγνό,
Πνιγμένο μέσ' στὸν κορνιαχτὸ
Τοῦ ἄχαρου δρόμου,
Μ' ἕνα κλωνάρι σου ἀχαμνὸ
Νὰ γνέρεις μάταια σ' ἀδειανὸ
Παραθυρό μου.

Χρόνια καὶ χρόνια, μιὰ πικρή,
Μιὰ μαραζιάρικη ζωὴ
Κι' οἱ δυό μας ζοῦμε,
Κι' ὅταν βραδιάζει, στὴ σιωπή,
Μιὰν ὅμοια γλῶσσα ἐγὼ καὶ σύ
Κρυφομιλοῦμε.

. . . . . .

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Μόλις χτύπησε τὴν πόρτα, μπῆκε στὸ γραφεῖο μου ὁρμητικά, ἔτρεξε ἴσια στὸν καναπέ, καὶ κατέπεσε σκεπάζοντας μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ πρόσωπο. Ἔκρόμαξα:

— Σοφία! τί ἔχεις, τί ἔπαθες;

—Ἄχ! ἄχ!.. Τρεῖς ὧρες ἔκλαιγα στὸ σπίτι μου. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ κλάψω ἄλλες τόσες κι' ἐδῶ....

—Ὄχι, νὰ ζῆς!.. Προτίμησε νὰ μοῦ πῆς τί σοῦ συμβαίνει.

—Κάτι φρβερό!—Μὰ νὰ τἀκούσω!

Σηκώθηκε ὀρθή, σήκωσε καὶ τὰ χέρια της, καὶ φώναξε σπαραχτικά:

— Δὲν βρῆκα εἰσιτήριο γιὰ τὶς παραστάσεις τοῦ Βάγνερ!

Ἔπειτα ξανακάθησε ἄφωνη.

Κατάλαβα τὴ μεγάλη της ὀδύνη, γιατ' ἤξερα τὴ λατρεία της στὸ Βάγνερ—ἡ Σοφία εἶναι διακεκριμένη φιλόλογος, μὲ θέση στὸ Πανεπιστήμιο, μὰ καὶ καλὴ μουσικός—καὶ προσπάθησα νὰ τὴν παρηγορήσω. Δὲν τὸ κατάφερα βέβαια, μὰ τὴν ἔκαμα νὰ συνέλθῃ λίγο καὶ νὰ μοῦ διηγηθῇ:

Ὅταν ἄκουσε πὼς θὰ ἐρχόταν ἡ Κρατικὴ Ὄπερα τῆς Φραγκφούρτης νὰ παίξῃ ἐδῶ τὴν Τετραλογία τοῦ Βάγνερ, ἡ χαρά της ἦταν ἀπερίγραπτη. Ἀπ' ὅλη τὴ Μουσικὴ τοῦ κόσμου τίποτα δὲν τὴν ἐνδιέφερε περισσότερο ἀπὸ τὸ «Δαχτυλίδι τῶν Νιμπελούγκεν». Τὸ ἤξερε ἀπέξω καὶ σὰ θρύλο, καὶ σὰν κείμενο, καὶ σὰ μουσική. Ἄκουγε κομμάτια του σὲ συναυλίες, ἔπαιζε κι' ἡ ἴδια στὸ πιάνο της. Μόνο στὸ θέατρο δὲν εἶχ' εὐτυχήσει νὰ τὸ ἴδῃ, ποτέ. Καὶ φυσικά, ἡ πρώτη της σκέψη, ἦταν νὰ πουλήσῃ ποὺ λένε καὶ τάμπέλι της, γιὰ νὰ πάῃ καὶ στὶς τέσσερις παραστάσεις, ὅσο ἀκριβὲς κι' ἂν ἦταν. Ἡ Σοφία εἶναι σοφή, ἀλλὰ ὄχι καὶ πλούσια. Ὁ μικρός της μισθὸς δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ διαθέσῃ μονομιᾶς χίλιες διακόσιες δραχμὲς γιὰ θέατρο. Δανείσθηκε ὅμως ἀπὸ μιὰ φίλη της αὐτὸ τὸ ποσόν, μὲ τὴ συμφωνία νὰ τῆς τὸ ἐπιστρέψῃ σὲ δυό-τρεῖς δόσεις, καὶ τὴν ὡρισμένη ἡμέρα πῆγε στὸ Ρὲξ γιὰ νἀγοράσῃ τὰ εἰσιτήριά της.

Ἦταν μιὰ ἡμέρα βροχερή, ἀλλὰ ἡ Σοφία πῆγε νωρίς, ἀπὸ τὶς ἐννιά, γιὰ νὰ πάρῃ σειρά, ἀποφασισμένη νἀψηφήσῃ περιμένοντας καὶ τὴ ραγδαία βροχὴ καὶ τὰ πάντα. Πραγματικῶς, μπῆκε στὴν ἀτέλειωτη «οὐρὰ» ποὺ εἶχαν σχηματίσει οἱ ἀμέτρητοι ἀγοραστές, κι' ὁλοένα πλησίαζε τὴ θυρίδα τοῦ Ταμείου. Πλησιάζοντας ὅμως, ἄκουγε μ' ἔκπληξη κι' ἀνησυχία, πὼς τὰ εἰσιτήρια κόντευαν νὰ τελειώσουν. Ἀπὸ τώρα; μόλις σχεδὸν εἶχε ἀνοίξει τὸ ταμεῖο; Τῆς φαινόταν παράξενο. Ἀλλὰ συλλογιζόταν νὰ πάρῃ, στὴν ἀνάγκη, ὁ,τι θέση ἔβρισκε—πλατεῖα, ἐξώστη, θεωρεῖο—κι' ἂν δὲν ἦταν καὶ γιὰ τὶς τέσσερις παραστάσεις, ἂς ἦταν γιὰ τρεῖς, γιὰ δυό, ἔστω καὶ γιὰ μιά...

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἔφθασε ἐπιτέλους μπροστὰ στὴ θυρίδα. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ταμίας ἔδινε τὰ τελευταῖα καθίσματα τῆς πλατείας. Τί ἀτυχία! Νάφτανε μιὰ στιγμὴ πρωτύτερα!..

— Δόστε μου πρῶτο ἐξώστη, λέει.

— Κι' ὁ πρῶτος κι' ὁ δεύτερος εἶναι ὅλοι πουλημένοι. Δὲν μένουν παρὰ θεωρεῖα. Θέλετε μιὰ θέση στὸ τρίτο θεωρεῖο;

— Μάλιστα! Πόσο κάνει;

— Τρακόσιες πενήντα.

Ἡ Σοφία δὲν εἶχε τόσα χρήματα μαζί της. Κι' ἀποκρίθηκε μὲ κάποια λύπη ποὺ δὲν θὰ ἔβλεπε καὶ τὸ «Λυκόφως τῶν Θεῶν»:

— Δόστε μου μόνο γιὰ τὶς τρεῖς πρῶτες παραστάσεις.

—Ὤ, δὲν ἔχω παρὰ μόνο μιὰ θέση γιὰ τὴν πρώτη. Δυστυχῶς, δεσποινίς!

Ἄλλο τοῦτο πάλι. Ἡ Σοφία ἀναστέναξε κι', εἶπε:

— Καλά. Τὴν παίρνω.

Ὁ ταμίας ἔκοψε τὸ εἰσιτήριο, κι' ἡ Σοφία ἑτοιμάσθηκε νὰ πληρώσῃ. Ἀλλὰ καθὼς τῆς τὸ ἔδινε, ὁ ταμίας εἶπε: — Ξέρετε ὅμως... γιὰ τὴν πλατεῖα καὶ τὰ θεωρεῖα, στὴν πρώτη, ἡ τουαλέττα πρέπει νὰ εἶναι... ντεκολτέ.

Κεραυνός! Πῶς δὲν ἔπεσε κάτω ἡ Σοφία; Οὔτ' αὐτὴ δὲν ξέρει. Ἕνα «ὄχι» μόνο κατάφερε νὰ ψελλίσῃ, κι' ἔφυγε κακῶς ἔχοντας. Ἔτρεξε στὸ σπίτι της, ἔπεσε στὸ κρεββάτι της, ἔκλαψε τρεῖς ὧρες, κι' ὕστερα ἤρθε σὲ μένα... νὰ κλάψῃ ἄλλες τόσες.

— Μά, καϊμένη, τῆς εἶπα, τόσο δύσκολο εἶναι νὰ κάμῃς ἕνα φορεματάκι ντεκολτὲ καὶ νὰ πᾶς;

— Πρῶτο δὲν ἔχω λεφτά, μοῦ ἀποκρίθηκε. Μὰ κι' ἂν εἶχα, δὲν θὰ πρόφταινα. Μὰ κι' ἂν πρόφταινα... μὲ τί εἰσιτήριο νὰ πάω τώρα; Τί ἀτυχία!.. Θέ μου, θὰ σκάσω!

Αὐτὴ ἦταν ἡ τραγωδία τῆς Σοφίας. Μεθαύριο θὰ σᾶς διηγηθῶ καὶ τὴν κωμωδία μιᾶς ἄλλης. Καὶ θὰ βγάλουμε μερικὰ συμπεράσματα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

2

Συχνὰ ὁ Γιαννάκης, ἐκεῖ ποὺ ἐργαζόταν στὸ σπίτι — κι' εἴπαμε πὼς ἔκανε ἀπ' ὅλες τὶς δουλειές—σήκωνε τὰ μάτια του κι ἔβλεπε ἀπ' τὸ παράθυρο τὸ βουνὸ ἐκεῖνο. Πῶς θάθελε νὰ φτάσῃ κάμμιὰ φορὰ στὴν κορφή

του, ἐκεῖ ποὺ δὲν ἔφτασε ἄνθρωπος ποτέ! Μὰ πῶς; Μόνο ἂν τὸν ἄγγιζε μὲ τὸ ραβδί της καμμιὰ Νεράϊδα Καλοκυρά, καὶ τοῦ ἔδινε φτερὰ σὰν τοῦ πουλιοῦ.

Ἀλήθεια πολλὰ πράγματα ποθοῦσε ὁ Γιαννάκης ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ κάμῃ, ὄχι αὐτός, ποὺ ἦταν μικρὸ παιδί, μὰ οὔτε κι' ἕνας μεγάλος. Καὶ πάντα συλλογιζόταν τὴν Καλοκυρά. «Ἂν μἄγγιζε μὲ τὸ ραβδί της, ἔλεγε μέσα του, νὰ μπορέσω νὰ κάμω τοῦτο, ἐκεῖνο τὸ ἄλλο!..» Ὡστόσο ζοῦσε εὐτυχισμένος μὲ τὴν καλή του μητέρα στὸ σπιτάκι του. Γιατὶ τἀδύνατα πράγματα ποὺ ποθοῦσε δὲν ἦταν ἀπαραίτητα γιὰ τὴ ζωή του καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία του. Παραδείγματος χάρη, μποροῦσε νὰ ζήσῃ εὐτυχισμέ-

νος ἑκατὸ χρόνια, καὶ χωρὶς νἀνεβῇ οὔτε μιὰ φορὰ στὴν ἀπάτητη κορφὴ τοῦ βουνοῦ. Δὲν εἶν' ἔτσι ;

Ἀλλὰ ἦλθε καὶ μέρα ποὺ ὁ Γιαννάκης ἔγινε πολὺ δυστυχισμένος. Ἀρρώστησε βαριὰ ἡ μητερούλα του !

(Ἀκολουθεῖ) ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Ὦ εἶναι περίφημο, ἔχει ἔξοχο ἄρωμα, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος σφίγγοντας τὰ δόντια του. Μοῦ φαίνεται πὼς πηγαίνουμε κάπως σιγώτερα τώρα, ἔ, τί λέτε ; Θὰ πεταχτῶ ἔξω νὰ ρίξω μιὰ ματιά.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θὰ ἔκανα στὴ θέση σου, εἶπε ὁ Γερμανός.

Ὁ Χάρβεϋ ἀνέβηκε παρκπαίοντας ἐπάνω στὴν ὑγρὴ γέφυρα. Αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του σ' ἐλεεινὴ κατάσταση. Σὰν εἶδε ὅμως τὸν καμαρότο τῆς γέφυρας ποὺ μάζευε τὶς παλυθρόνες, θυμήθηκε πὼς εἶχε παινευτῆ μπροστά του ὅτι δὲν τὸν πιάνει ποτὲ ἡ θάλασσα, καὶ ἡ φιλοτιμία του τὸν ἔκανε νὰ προχωρήσῃ,περνώντας ἀπὸ τὸ σαλόνι τῆς δευτέρας θέσεως καὶ νὰ φθάσῃ ὥς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γέφυρας ποὺ φράζονταν μ' ἕνα στρογγυλὸ κιγκλίδωμα κι' ὕστερα προχωροῦσε καμπουρωτή. Ἡ γέφυρα ἦταν ἔρημη καὶ ὁ Χάρβεϋ σύρθηκε μὲ κόπο ὥς τὰ κάγκελα, κοντὰ στὸ κοντάρι τῆς σημαίας. Ἐκεῖ ἔγειρε πάνω ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα, νομίζοντας ὅτι θὰ τοῦ βγοῦν τὰ σωθικά του, γιατὶ τὸ Γουηλιγκστόγκη μαζὶ μὲ τὸ κούνημα τοῦ βαποριοῦ καὶ τὸν ρυθμικὸ κρότο τοῦ ἕλικα τοῦ εἶχαν κάνει τὴν ἀγωνία του ἀφόρητη. Νόμιζε ὅτι τὸ κεφάλι του θὰ σπάσῃ, ἔβλεπε σπίθες νὰ πετιοῦνται μπρὸς στὰ μάτια του. Τοῦ φάνηκε πὼς τὰ πόδια του δὲν πατοῦσαν πιὰ στὴ γῆ καὶ πὼς τὸ κορμί του εἶχε χάσει πιὰ κάθε βάρος. Ἔνοιωθε πὼς ἔχανε τὶς αἰσθήσεις του ἀπὸ τὴ ναυτία κι' ἕνα μεγάλο κούνημα τοῦ βαποριοῦ τὸν ἔκανε νὰ κυλήσῃ μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελα ἐπάνω στὸ κυρτὸ ἄφρακτο κατάστρωμα. Τότε ἕνα πελώριο σταχτὶ κῦμα βγῆκε μέσα ἀπὸ τὴν ὁμίχλη, ἄρπαξε τὸν Χάρβεϋ ἀπὸ τὶς μασχάλες, γιὰ νὰ τὸ ποῦμε ἔτσι, καὶ τὸν τράβηξε μακρυὰ πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ ἀνέμου· ἡ μεγάλη πράσινη κλείστηκε ἀπὸ πάνω του καὶ βυθίστηκε ἤρεμα στὸν ὕπνο.

Τὸν ξύπνησε ὁ ἦχος μιᾶς σάλπιγγας σὰν κι' αὐτὴν ποὺ ἀντηχοῦσε τὶς ὧρες τοῦ φαγητοῦ σὲ ἕνα καλοκαιρινὸ σχολεῖο στὸ Ἀντιρροντάϊχς ποὺ εἶχε μείνει μιὰ ἐποχή. Σιγὰ-σιγὰ θυμήθηκε πὼς ἦταν ὁ Χάρβεϋ Τσεῦν ποὺ εἶχε πνιγεῖ στὸν ὠκεανό, μὰ ἔνοιωθε πολὺ ἀδύνατο τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ συνδέσῃ τὶς ἰδέες του. Στὴ μύτη του, ἔφθανε μιὰ ἀσυνείδιστη μυρουδιὰ· ἀδιάκοπες ἀνατριχίλες τὸν τάραζαν ἀπὸ τὸ κεφάλι ὥς τὰ νύχια καὶ ἤτανε τόσο μουσκεμμένος, ὥστε δὲν ἤξερε ποὺ ν' ἀκκουμπήσῃ. Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια του εἶδε ὅτι βρισκόταν ἀκόμη ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας γιατὶ κυλοῦσε σὲ ἀργυρὰ βουνὰ γύρω του, ὅτι ἦταν ξαπλωμένος ἐπάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ φάρια μισοζώντανα ἀκόμη, κι' ὅτι ἡ μανιά του ἦταν καρφωμένη ἐπάνω σὲ μιὰ

Φυσοῦσε ἀδιάκοπα σὲ μιὰ πελώρια μπουρού. (Σελ. 16, στ. γ')

φαρδειὰ ἀνθρώπινη ράχη, ντυμένη μὲ μιὰ θαλασσιὰ φανέλλα.

—Ἄσχημα τὰ πράγματα, σκέφθηκε ὁ μικρός. Ἔχω σίγουρα πεθάνει κι' αὐτὸς ἐδῶ θὰ εἶναι κάποιος κολασμένος.

Βόγγηξε καὶ ἡ μορφὴ ποὺ ἦταν ἐμπρός του γύρισε, δείχνοντας ἕνα ζευγάρι χρυσοὺς κρίκους, μισοκρυμμένους μέσα σὲ σγουρὰ μαῦρα μαλλιά.

—Ἄ, ἄ, καλύτερα τὰ πᾶς τώρα ; εἶπε. Μεῖνε ξαπλωμένος· ἔτσι φεύγουμε γρηγορώτερα.

Μὲ μιὰ ἀπότομη κουπιὰ ἀνέβασε τὴ βάρκα σ' ἕνα κῦμα ποὺ θὰ εἶχε ὕψος πάνω ἀπὸ ἕξη μέτρα, γιὰ νὰ τὴν κατεβάσῃ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος σὲ μιὰ ξάστερη καὶ γυαλιστερὴ ἄβυσσο. Αὐτὴ ὅμως ἡ ὀρειβασία δὲν ἐμπόδισε τὴ θαλασσιὰ φανέλλα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁμιλία της :

— Σωστὸ θαῦμα ποὺ σὲ ψάρεψα ; ἔ ; Πὲς καλύτερα πὼς εἶναι μεγαλύτερο θαῦμα ποὺ δὲν μὲ ψάρεψε ἐμένα τὸ βαπόρι σου. Καὶ δὲν μοῦ λές, πὼς ἔπεσες ;

— Μ' εἶχε πιάσει ἡ θάλασσα, εἶπε ὁ Χάρβεϋ, καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κρατηθῶ.

—Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐγὼ φυσοῦσα στὴν μπουρού μου γιὰ νὰ μὴ μὲ κόψῃ τὸ βαπόρι σας στὰ δύο, καὶ καθὼς τὸ βλέπω καὶ λοξεύει βλέπω καὶ τὴν ἀφεντιά σου καὶ πέφτει μπλούμ ! στὴ θάλασσα. Ἔλεγα πὼς θὰ σ' ἅρπαζε ὁ ἕλικας καὶ θὰ σ' ἔκοβε λιανὰ-κομμάτια, μὰ τὸ κῦμα ὠωὠπ σὲ πῆρε ἁπαλὰ καὶ σ' ἔφερε κατὰ μένα καὶ σὲ ψάρεψα σὰν νὰ ἤσουν κανένας μπακαλιάρος. Ἔτσι τὴ γλύτωσες γιὰ τούτη τὴ φορά.

— Ποῦ βρίσκομαι ; ρώτησε ὁ Χάρβεϋ, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἀκόμη ὅτι ἦταν ζωντανός.

— Μὲς στὴν φαρόβαρκα, μαζί μου. Μάνουελ εἶναι τ' ὄνομά μου κι' εἶμαι ἀπὸ τὴ γολέττα «Ἐδῶ εἶμαστε» τοῦ Γκλῶστερ. Στὸ Γκλῶστερ μένω. Ἄς βιαστοῦμε λιγάκι γιὰ νὰ βρισκόμαστε ἐκεῖ τὴν ὥρα ποὺ θὰ κάτσουν στὸ τραπέζι. Ἔ, τί λές ;

Ἔμοιαζε σὰν νὰ εἶχε δυὸ ζευγάρια χέρια καὶ κεφάλι σιδερένιο, γιατὶ σὰν νὰ μὴν ἦταν ἄρκετὸ ποὺ φυσοῦσε ἀδιάκοπα σὲ μιὰ πελώρια μπουρού, τραβοῦσε καὶ κουπὶ καὶ στεκόταν ὄρθιος,προσπαθώντας νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπία του ἐπάνω στὴν φαρόβαρκα ποὺ τὴν κουνοῦσε πέρα δῶθε τὸ κῦμα καὶ νὰ βγάζῃ καὶ κάθε τόσο καὶ μιὰ βαθειὰ λαρυγγώδη φωνὴ ποὺ ἔσχιζε τὴν ὁμίχλη. Πόσην ὥρα κράτησε ὅλο αὐτὸ ὁ Χάρβεϋ δὲν μποροῦσε νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ του, γιατὶ βρισκόταν ξαπλωμένος μπρούμυτα, τρομοκρατημένος ἀπὸ τὰ πελώρια κύματα ποὺ ὀρθώνονταν κάθε στιγμὴ μπροστά του. Φαντάσθηκε πὼς ἄκουσε μιὰ κανονιά, τὸ φύσημα μιᾶς μπορροῦς καὶ φωνές.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΟΥΚΚΟΥ

Τὴν ἐφώναξαν ὅλοι γιαγιά, ἂν καὶ ἀπὸ καιρὸ εἶχε δισέγγονα. Ὅλοι ἐπίστευαν πὼς θὰ ζοῦσε αἰώνια, τὸν τελευταῖο ὅμως καιρὸ οἱ δυνάμεις της ἄρχισαν νὰ τὴν ἀφήνουν. Δὲν εἶχε πιὰ τὴν πρωτινή της εὐκινησία καὶ τὸ νὰ σηκωθῇ τὸ πρωὶ ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ νὰ ντυθῇ τὴν ἐξαντλοῦσε. Παρ' ὅλ' αὐτὰ κρατιόταν ἀκόμα καλὰ στὰ πόδια της καὶ διάβαζε τὶς ἐφημερίδες μὲ ἐνδιαφέρον, μόνο ποὺ συχνὰ διαβάζοντας ἀποκοιμιόταν.

Ἡ κάμαρά της ἦταν ἡ πιὸ συμπαθητικὴ τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν ἀπ' τὴ μεριὰ τοῦ κήπου κι' ἡ μικρή της βεράντα ἀκόμα καὶ τὸ καλοκαίρι ἦταν εὐχάριστα δροσερή. Πεταλοῦδες, μέλισσες καὶ πλῆθος ἄλλα ἔντομα ἐγέμιζαν τὸν κῆπο ποὺ πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ ἦταν φυτεμένος μὲ λουλούδια.

Τὰ ὀπωροφόρα βρίσκονταν στὸ βάθος, ὅπου περνοῦσε ἓν' αὐλάκι νερό, καὶ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα φύτρωναν λαχανικά. Ἀναρίθμητα πουλιὰ ἔδιναν ζωὴ στὸ περιβόλι. Ἀπ' τὰ χαράματα ἄρχιζαν νὰ σφυρίζουν τὰ κοτσύφια καὶ τὸ κελαΐδημα βαστοῦσε ὥς ἀργὰ τὸ βράδυ. Ἡ γιαγιὰ ἦταν εὐτυχισμένη μὲ τὸ τραγούδι τῶν πουλιῶν, ὅμως ὅταν τύχαινε κανεὶς ἐπισκέπτης νὰ πῇ :

«Ὦ μὰ εἶναι σωστὸς παράδεισος, τόσα κελαϊδήματα» !

Ἐπρόσθετε πάντα :

«Ναί, ναί, μόνο κρίμα, ποὺ δὲν ἔχομε καὶ κανένα κοῦκκο».

Γιὰ νὰ μὴν τὴν κουράζουν, μόνο ἕνας ἢ δυὸ ἀπ' τὴν οἰκογένεια ἔρχονταν κάθε μέρα νὰ τὴν δοῦν. Μόνο ὁ μικρότερος ἔγγονός της ὁ Στέφανος μποροῦσε σὲ κάθε στιγμὴ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Ἦταν ὁ ἀγαπημένος της, καὶ εἶχαν μαζὺ μιὰ συλλογὴ γραμματοσήμων.

— Τί ἔγινε μὲ τὴν Κοσταρίκα ; τὸν ρώτησε ἡ γιαγιά, μόλις μπῆκε, τούτη τὴ φορὰ ὁ Στέφανος.

— Μὲ ποιό ; Δὲν ἐκολλήσαμε προχθὲς ἕνα ;

Κι' ὁ Στέφανος ξεφύλλισε βιαστικὰ τὸ λεύκωμα γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὸ γραμματόσημο.

Ἡ γιαγιὰ ἐπῆρε τὸ φακό, ἐκοίταξε πολλὴν ὥρα τὴν Κοσταρίκα, κι' ὕστερα μάλλωσε τὸν ἔγγονό τῆς κουνώντας τὸ δάχτυλο ἀπειλητικά :

— Μὴν προσπαθεῖς νὰ μὲ ξεγελάσῃς ! Αὐτὸ τὸ ἐπήραμε ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες· εἶχες πεῖ γιὰ κάποιο ἄλλο ποὺ θὰ τ' ἀγόραζες γιὰ εἴκοσι δραχμὲς ἀπὸ τὸν Καλοκαιρινό.

— Ἄ, αὐτό ! λέει ὁ Στέφανος. Μὰ δὲ θέλει νὰ τὸ δώσῃ ὁ Καλοκαιρινός, μ' ὅλο ποὺ τοῦταξα καὶ μιὰ τυρόπηγα ἀπὸ πάνω.

— Ποῦ εἶναι τότε οἱ εἴκοσι δραχμές. Σίγουρα θὰ πῆρες παγωτὰ καὶ σοκολάτες· σὲ ξέρω ἐγώ,παλιόπαιδο.

— Μὰ γιαγιά ! παραπονιέται ὁ Στέφανος, πῶς μπορεῖς νὰ λές τέτοια λόγια γιὰ μένα ; Κοίτα νὰ δῇς—καὶ βγάζει κάτι ἀπὸ τὴν τσέπη του—νὰ ἕνας χαλασμένος στυλογράφος ποὺ τὸν ἀγόρασα γιὰ δέκα πέντε δραχμὲς καὶ ποὺ σὰν τοῦ ἀλλάξω τὸ λάστιχο τὸν πουλῶ σίγουρα τριάντα. Ἔ ! τί λὲς γι' αὐτό ; δὲν εἶναι καλὴ δουλειά;

Ἡ γιαγιὰ κοιτάει γελῶντας τὸ στυλογράφο κι' ὕστερα λέει γρήγορα :

—Τὴν Κοσταρίκα πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τὴν ἔχουμε. Μὰ μαζεύω ἐγὼ γιὰ σένα, ξεροκέφαλε. Ἂν τὰ καταφέρουμε καλά, θὰ μπορέσῃς, σὲ μερικὰ χρόνια νὰ τὸ πουλήσῃς τὸ λεύκωμα πολὺ ἀκριβά. Αὐτὸ θάναι περίφημη δουλειά. Τώρα τρέχα νὰ φέρῃς τὴν Κοσταρίκα.

— Μά, γιαγιά, δὲ σοῦπα πὼς ὁ Καλοκαιρινὸς γυρεύει τώρα τριάντα δραχμές ;

— Δὲν εἶπες τίποτα !

— Δὲν εἶπα;Ἄ ! χαζὸς ποὺ εἶμαι.

—Συχώρα με,γιαγιά,λέει ὁ Στέφανος καὶ πάει καὶ τὴν ἀγκαλιάζει ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὴ φιλεῖ.

Ἡ γιαγιὰ κάνει τὴν αὐστηρή, μὰ ψάχνει τὴν τσάντα της, πέρνει τριάντα δραχμὲς καὶ τοῦ τῆς δίνει.

— Πήγαινε τώρα, κι' ἂν ὡς αὔριο δὲν εἶν' ἐδῶ ἡ Κοσταρίκα, θὰ σοῦ βγάλω τ' αὐτιά.

Ὁ Στέφανος ἐφίλησε τὴ γιαγιά του κι' ἔτρεξε χοροπηδῶντας στὸν κῆπο. Ἐπροχώρησε πρὸς τ' αὐλάκι, ὅπου εἶχε βάλει μπροστὰ τὴν κατασκευὴ ὑδραυλικῶν ἔργων. Τί ἀκριβῶς ἐπρόκειτο νὰ φτιάσῃ δὲν ἤξερε οὔτε κι' ὁ ἴδιος. Γιὰ τὴν ὥρα εἶχε ἑτοιμάσει ἕνα μικρὸ χειρομάγκανο ποὺ γιὰ κουβὰ εἶχε μιὰ κατσαρόλα. Ὕστερα ἐλογάριαζε νὰ κάνῃ μικρὰ αὐλάκια ποὺ νὰ φέρνουν τὸ νερὸ σ' ὅλον τὸν κῆπο. Εἶχε μεγάλες δουλειὲς νὰ βγάλῃ πέρα, καὶ γιὰ νὰ γίνεται εὐκολώτερη ἡ ἐργασία, φυσοῦσε ἀδιάκοπα μιὰ μικρὴ σφυρίχτρα, ποὺ ὁ ἦχος της ἔμοιαζε ἀκριβῶς μὲ τὴ φωνὴ τοῦ κούκκου.

Ἡ γιαγιὰ ἔβγαλε τὰ γιαλιὰ ἀπὸ τὴ μύτη, καθὼς ἄκουσε τὸ σφύριγμα.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΔΙΔΙΤΣΑ ΤΣΙΤΣΟΥΡΑ, Νεράϊδα τοῦ Θερματικοῦ, Θεσσαλονίκη. Α' Βραβεῖον τοῦ 28ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων.—2. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ, Πρίγκηψ. Σερνίν, Ζάκυνθος. Ἀντιπρόσωπος βραβευθείσης «Διαπλασιακῆς Συντροφιᾶς» μὲ Β' Βραβεῖον Ξεσπαθώματος τοῦ 1936.—3. ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ, Ἀθῆναι - Σκύρος. Α' Βραβεῖον 28ου Διαγ. Λύσεων.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΚΟΡΑΚΑΣ

Καθόταν κάποτε ένας κόρακας
Σὲ δέντρου πάνω ἕνα κλαρί,
Ἐνῶ στὸ στόμα του ἐκράταγε
Ἕνα κομμάτι ἀπὸ τυρί.

Μιὰ ἀλεποῦ ποὺ ἐτριγύραγε
Θέλησε εὐθὺς νὰ τοῦ τὸ πάρῃ,
Γιὰ νοῦτο νὰ τοῦ λέῃ ὅρχισε
Μὲ κονηριὰ μὰ καὶ μὲ χάρη:

«Τί εὐγενικὸ ποῦσαι πουλί
Καὶ τὰ φτερά σου τί ὡραῖα,
Ἂν εἶχες καὶ γλυκειὰ φωνή,
Ὅλοι θὰ σ' εἶχαν βασιλέα».

Ὁ κόρακας ποὺ κολακεύτηκε
Ἀπὸ τὰ λόγια τὰ καλὰ
Τῆς ἀλεποῦς, μὲ μιᾶς τὸ στόμα του
Ἀνοίγει καὶ φωνάζει: Κρά!

Μὰ τὸ τυρὶ ἀμέσως ἔπεσε
Χάμω, κι' ἡ κονηρὴ τ'ἁρπάζει
Κι' ἐνῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔφευγε,
Πίσω στὸν κόρακα φωνάζει:

«Μάθε, πουλί μου ἀγαπητό,
Ὅτι ὡραία εἶν' ἡ φωνή σου,
Μ' ἂν εἶχες πιὸ πολὺ μυαλὸ
Θἄτρωγες τώρα τὸ τυρί σου».

(Κατὰ τὸν Αἴσωπο)

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας [Α]

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Καθισμένος στὸ παράθυρο ὁ μικρὸς Ἀλέκος, κοίταζε ἔξω βυθισμένος σὲ σκέψεις.

— Τί νὰ γίνω ὅταν μεγαλώσω; ἔλεγε καὶ ξανάλεγε μέσα του.

Ἔβλεπε τ' αὐτοκίνητα, τὰ ποδήλατα, τ' ἀμάξια, ποὺ περνοῦσαν ἀπ' ἔξω, ἀλλὰ τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν τοῦ κινοῦσε τὸ ἐνδιαφέρον. Ἀπογοητευμένος ἑτοιμάστηκε ν' ἀφήσῃ τὸ δύσκολο αὐτὸ πρόβλημα, ὅταν ἡ σφυρίχτρα τοῦ πλοίου, τὸν ἔκανε νὰ στρίψῃ πρὸς τὴ θάλασσα.

Ἀμέσως μιὰ χαρὰ ἐλπίδας φώτισε τὸ μέτωπό του.

— Τὸ βρῆκα, σκέφτηκε, θὰ γίνω θαλασσινός!

Ἡ θάλασσα ἦταν τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε τώρα. Σκεπτόταν τὶς περιπέτειες καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ ναυτικοῦ, ὅταν θύμωνε ἡ ἄγρια θάλασσα. Καὶ εἶδε μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας του τὸν ἑαυτό του μόνο μὲς τὴν τρικυμισμένη θάλασσα καὶ τὰ μανιασμένα κύματα, μόνο μέσα σὲ μιὰ βάρκα, παλεύοντας σὰν τὸ Σεβὸ τὸ θαλασσινό! Καὶ τοῦ φάνηκε σὰ νὰ μεγάλωσε ξαφνικά, σὰ νάγινε ἄνερας καὶ ἡ ἐπιθυμία του νὰ γίνῃ θαλασσινός, γίνηκε ἀσυγκράτητος πόθος!

Ἀλλὰ ὁ θόρυβος τοῦ μοτὲρ ἑνὸς ἀεροπλάνου τοῦ ἔκοψε τὰ ὡραῖα του ὄνειρα.

Γύρισε καὶ κοίταξε τ' ἀεροπλάνο, ποὺ πετοῦσε ψηλὰ στὸν αἰθέρα περήφανα, ἀδιαφορώντας γιὰ ὅτι γινόταν κάτω κι' ἔνοιωσε τὰ ὄνειρα τοῦ ναυτικοῦ νὰ σβύνουν καὶ νὰ παίρνῃ τὴ θέση τους ὁ πόθος του γιὰ ἀεροπόρος!

Λαχτάρησε τὴ θέση τοῦ τολμηροῦ ἀεροπόρου, λαχτάρισε νὰ πετᾶ ἐλεύθερος ψηλὰ στοὺς αἰθέρες σὰν πουλί, σὰν περήφανος ἀετός.

Μὰ ξέφνα ἡ φωνὴ τῆς μητέρας του τὸν ἔφερε στὴν πραγματικότητα. Γύρισε καὶ κοίταξε τὸ ρολόϊ. Ἀλήθεια! Εἶχε ἀργήσει. Κι' ἀφήνοντας τὰ ὄνειρα του, ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὸ διάβασμα.

Ρομπὲν τῶν Δασῶν [Γ]

ΕΙΚΟΝΑ

Τί ὡραῖος ὁ ἀφρός. Κάτασπρος καβαλλάρης κσμαρωτὸς κι' ἀκούνητος πάνω στὸ λυγερὸ τὸ κῦμα. Κι' εἶναι ἅτι ἀτίθασσο τὸ κῦμα, ποὺ στὸν τρελλό του δρόμο ἔρχεται καὶ σπάει πάνω στοῦ γιαλοῦ τὰ χαλίκια.

Τοῦ φάρου τὸ φῶς ποὺ σὰν παρήγορη μάνα χαϊδεύει τὰ κύματα καὶ φωτίζει γιὰ τὸ ἀγήσυχο ναυτόπουλο καὶ τὸν σκεφτικὸ καπετάνιο. Κι' ὁ φάρος ὁ γιγαντόκορμος κι' ὁ λεβέντης, ποὺ ἄδικα τὰ κύματα μανιασμένα τὸν χτυποῦν γιατὶ δὲν τ' ἀφήνει ν' ἁρπάξουν τὴ λεία τους.

Τί ὡραῖα τὰ κάτασπρα πανιὰ ποὺ ὁ ἄνεμος χίλια χαϊδέματα τοὺς κάνει, κι' ὅλο ἀπὸ κάτι τοὺς ψιθυρίζει καθὼς περνάει ἀνάμεσά τους.

Καὶ τὸ καράβι, ψάρι λές, ποὺ γλυστράει μὲς στὸ νερό, καὶ τὰ κυματάκια ξεγελάει ποὺ τὸ κυνηγοῦν παιχνιδιάρικα.

Ἀγύριστο Κεφάλι [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τί ἐπιβάλλει ἡ εὐγένεια:

Νίκος.—Ἅμα βλέπῃς στὸ δρόμο ἕνα γνωστὸ πρόσωπο, μεγαλύτερό σου, πρέπει πάντα νὰ τοῦ βγάζῃς τὸ καπέλλο σου.

Πέτρος.—Καλά, κι' ἂν δὲ φορῶ καπέλλο;

Νίκος. Ὕστερα ἀπὸ σκέψη.—Ἔ... τότε νὰ τοῦ βγάζῃς τὸ σακκάκι σου.

Ἀδολὲρ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ 1939

Δωρεὰν μποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι ὅσοι θὰ ἔχουν ψευδώνυμο ἐγκεκριμένο γιὰ τὸ 1939, συνδρομηταὶ ἢ ἀδέλφια τους. Μὲ πληρωμὴ ***3 δραχμῶν*** οἱ συνδρομηταὶ καὶ τἀδέλφια τους ποὺ δὲν θὰ ἔχουν ψευδώνυμο καὶ θὰ διαγωνισθοῦν μὲ τόνομά τους. Καὶ μὲ πληρωμὴ 5 δραχμῶν οἱ ἀγοραστά. (Τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς στέλνεται μαζὶ μὲ τὴ Συλλογὴ σὲ γραμματόσημα).

Κάθε διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ στείλῃ μιὰ Συλλογὴ ἀπὸ ***15*** τὸ ***λιγώτερο*** Πνευματικὲς Ἀσκήσεις διαφόρων εἰδῶν, πρωτότυπες καὶ ἀδημοσίευτες (ἐκτὸς ἀπὸ τὰ Δημώδη Αἰνίγματα). Ἀλλὰ καὶ περισσότερες νἄχῃ ἡ Συλλογή, τόσο τὸ καλύτερο.

Οἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶναι καθαρογραμμένες μὲ μαῦρο μελάνι, σὲ μεγάλα τετράδια (ἀπὸ κόλλες διαγωνισμοῦ τοῦ σχολείου), μὲ τὴ συνήθη τάξη ποὺ δημοσιεύονται στὸ φυλλάδιο (Λεξιγριφοι, Συλλαβόγριφοι, Στοιχειόγριφοι, Τονόγριφοι, Μεταγραμματισμοί, Ἀναγραμματισμοί, Αἰνίγματα, Σχήματα διάφορα, Κρυπτογραφικά, Μαγικὰ καὶ Πτερωτὰ Γράμματα, Ἐπιγραφαί, Ἀκροστιχίδες, Φωνηεντόλιπα, Ἐλλιποσύμφωνα, Μικτά, Γρίφοι). Ἀνείκρυ ἢ κάτω ἀπὸ κάθε Ἄσκηση πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη ***ἡ λύση της.*** Κα στὸ ἐξώφυλλο τοῦ τετραδίου, τὸ ὄνομα τοῦ συνθέτη, τὸ ψευδώνυμό του (ἂν ἔχῃ), ἡ διαμονή καὶ ἀπαραιτήτως ***ἡ ἡλικία του.*** (Ὅσοι τυχὸν δὲν σημειώσουν ἡλικία θὰ καταταχθοῦν στὴ Μεγάλη Τάξη). Συλλογὴ ἄτακτη, κακογραμμένη, μὲ ξέθωρο μελάνι, σὲ μικρὸ τετράδιο, θ' ἀποκλεισθῇ, ἐκτὸς ἐὰν ὁ συνθέτης, ποὺ θὰ εἰδοποιηθῇ, τὴν ξαναστείλῃ ἀμέσως γραμμένη ὅπως πρέπῃ).

Ἡ προθεσμία τῆς ἀποστολῆς εἶναι ἀπὸ σήμερα ὡς τὴν ***31 Δεκεμβρίου.*** Ὡς τότε πρέπει νὰ φθάσουν ὅλες οἱ Συλλογὲς ποὺ θὰ διαγωνισθοῦν, γιὰ νἀρχίσω νὰ δημοσιεύω Ἀσκήσεις ἀπ' αὐτές, παίρνοντάς τες μὲ τὴ σειρὰ ποὺ θὰ τὶς λάβω ἀπὸ τὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ Ἰανουαρίου. Στὰ πέντε φυλλάδια τοῦ Δεκεμβρίου, ἀπὸ τὸ προηγούμενο, θὰ δημοσιευθοῦν Ἀσκήσεις ἀπὸ τὶς περσινὲς Συλλογές, ποὺ ἔχουν ἀκόμα ἀρκετὲς δημοσιεύσιμες αὐτὲς ὅμως ***δὲν θὰ λογαριασθοῦν στὸν Διαγωνισμό,*** οὔτε ἂν οἱ συνθέτες τους στεῖλουν — ὅπως θὰ στεῖλουν βέβαια οἱ περισσότεροι—Συλλογὲς καὶ φέτος. Στὸν Διαγωνισμὸ τοῦ 1939 θὰ λογαρισθοῦν μόνον οἱ Ἀσκήσεις ποὺ θὰ ἔχουν δημοσιευθῆ ***ἀπὸ τὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ Ἰανουαρίου ὡς τὸ τελευταῖο τοῦ Νοεμβρίου,*** καὶ τὰ βραβεῖα θἀπονεμηθοῦν σ' ἐκεῖνους ποὺ θὰ ἔχουν ***τὶς περισσότερες δημοσιευμένες Ἀσκήσεις,*** ἀνάλογα μὲ τὸν ἀριθμό τους. Ἐννοεῖται πὼς οἱ Ἀσκήσεις αὐτὲς θὰ εἶναι κι' οἱ καλύτερες, γιατὶ θὰ τὶς διαλέγω. Ἐπίσης, ὅταν μετὰ τρεῖς-τέσσερις γύρους θὰ ἐξαντλῆται μιὰ Συλλογή, θὰ τὴν παραμερίζω καὶ θὰ παίρνω Ἀσκήσεις ἀπὸ τὶς ἄλλες, ποὺ θὰ ἔχουν ἀκόμα καλές ὥστε ἐκεῖνοι ποὺ ὡς τὸ τέλος θὰ τοὺς ἔχουν δημοσιευθῆ οἱ περισσότερες, θὰ πῆ πὼς θὰ ἔχουν στεῖλει τὶς μεγαλύτερες, πληρέστερες καὶ καλύτερες Συλλογές.

Ἂν ὡς τὸ τέλος Δεκεμβρίου δὲν σταλοῦν ἀρκετὲς Συλλογές, θὰ δώσω μιὰ μικρὴ παράταση τῆς προθεσμίας. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου βέβαιο καὶ δὲν πρέπει νὰ βασισθῆ κανένας γιὰ νἀναβάλῃ τὴν ἀποστολή τῆς Συλλογῆς του, γιατὶ μπορεῖ νὰ χάσῃ τὸν Διαγωνισμό, ποὺ δὲν θὰ ἐπαναληφθῆ παρὰ μετὰ ἕνα χρόνο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 6 Δεκεμβρίου 1938

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ πολὺ τὰ καλά μου παιδιά ποὺ ἔσπευσαν πρῶτα πρῶτα νἀνανεώσουν τὴ συνδρομή τους γιὰ τὸ 1939 καὶ νὰ μ' εὐχηθοῦν γιὰ τὴν εἴσοδό μου στὸ 61ο χρόνο. Ἐλπίζω νὰ τἀκολουθήσουν κι' ἄλλα πολλά. Δηλαδὴ ὅλα!

Θὰ σᾶς θυμίσω τώρα μερικὲς προθεσμίες: Γιὰ τὴν ἀνανέωση μὲ προνόμιο δύο Τόμων εἶναι ὡς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ μηνάς. Γιὰ τὴν ἀνανέωση μὲ προνόμιο ἑνὸς Τόμου εἶναι ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου. Γιὰ Σημείωση τῶν Ἐδυήμων καὶ Στατιστική εἶναι ἐπίσης ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου. Ἐπίσης γιὰ τὴν ἀνανέωση Ψευδωνύμου.

Σήμερα βλέπετε καὶ τὴν προκήρυξη τοῦ Διαγωνισμοῦ γιὰ τὶς Πνευματικὲς Ἀσκήσεις τοῦ 1939. Περιμένω νὰ μοῦ στεῖλουν ὅλοι ὅσοι ξέρουν νὰ συνθέτουν — καὶ γρήγορα.

Ἕνα λάθος στ' ἀποτελέσματα τοῦ προηγουμένου Διαγωνισμοῦ Πνευμ. Ἀσκήσεων: Ὁ ***Σίφουνας*** κατατάχθηκε στὴ Μικρὴ Τάξη ἐνῶ ἦταν στὴ Μεγάλη. Καὶ μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν Ἀσκήσεών του, ποὺ εἶναι 8, στὴ Μεγάλη Τάξη παίρνει Ἔπαινο μὲ 14 Βδομ. καὶ ὄχι μὲ 12 ὅπως πῆρε στὴ Μικρή. Παρακαλῶ νὰ διορθωθῆ καὶ νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψει κι' ἀπ' ὅσους κάνουν Στατιστικὴ τῶν Ἐδυήμων.

Καὶ μιὰ διάλεξη στὸν «Παρνασσὸ» ποὺ σᾶς συστήνω νὰ πᾶτε: Θὰ μιλήσῃ ἡ ἀγαπητή μου συνεργάτρια καὶ λαμπρὴ ποιήτρια ***Μαρία Φαλαγγᾶ*** γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ γάλλου ποιητῆ Ἀλφρέδου Μυσσέ, μὲ ἀπαγγελία ποιημάτων του καὶ γιὰ νἀρχίσω νὰ δημοσιεύω Ἀσκήσεις ἀπ' αὐτές, παίρνοντάς τες μὲ τὴ σειρὰ ποὺ θὰ τὶς λάβω ἀπὸ τὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ Ἰανουαρίου. Στὰ πέντε φυλλάδια τοῦ Δεκεμβρίου, ἀπὸ τὸ προηγούμενο, θὰ δημοσιευθοῦν Ἀσκήσεις ἀπὸ τὶς περσινὲς Συλλογές, ποὺ ἔχουν ἀκόμα ἀρκετὲς δημοσιεύσιμες αὐτὲς ὅμως ***δὲν θὰ λογαριασθοῦν στὸν Διαγωνισμό,*** οὔτε ἂν οἱ συνθέτες τους στεῖλουν — ὅπως θὰ στεῖλουν βέβαια οἱ περισσότεροι—Συλλογὲς καὶ φέτος. Στὸν Διαγωνισμὸ τοῦ 1939 θὰ λογαρισθοῦν μόνον οἱ Ἀσκήσεις ποὺ θὰ ἔχουν δημοσιευθῆ ***ἀπὸ τὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ Ἰανουαρίου ὡς τὸ τελευταῖο τοῦ Νοεμβρίου,*** καὶ τὰ βραβεῖα θἀπονεμηθοῦν σ' ἐκεῖνους ποὺ θὰ ἔχουν ***τὶς περισσότερες δημοσιευμένες Ἀσκήσεις,*** ἀνάλογα μὲ τὸν ἀριθμό τους. Ἐννοεῖται πὼς οἱ Ἀσκήσεις αὐτὲς θὰ εἶναι κι' οἱ καλύτερες, γιατὶ θὰ τὶς διαλέγω. Ἐπίσης, ὅταν μετὰ τρεῖς-τέσσερις γύρους θὰ ἐξαντλῆται μιὰ Συλλογή, θὰ τὴν παραμερίζω καὶ θὰ παίρνω Ἀσκήσεις ἀπὸ τὶς ἄλλες, ποὺ θὰ ἔχουν ἀκόμα καλές ὥστε ἐκεῖνοι ποὺ ὡς τὸ τέλος θὰ τοὺς ἔχουν δημοσιευθῆ οἱ περισσότερες, θὰ πῆ πὼς θὰ ἔχουν στεῖλει τὶς μεγαλύτερες, πληρέστερες καὶ καλύτερες Συλλογές.

Ἂν ὡς τὸ τέλος Δεκεμβρίου δὲν σταλοῦν ἀρκετὲς Συλλογές, θὰ δώσω μιὰ μικρὴ παράταση τῆς προθεσμίας. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου βέβαιο καὶ δὲν πρέπει νὰ βασισθῆ κανένας γιὰ νἀναβάλῃ τὴν ἀποστολή τῆς Συλλογῆς του, γιατὶ μπορεῖ νὰ χάσῃ τὸν Διαγωνισμό, ποὺ δὲν θὰ ἐπαναληφθῆ παρὰ μετὰ ἕνα χρόνο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ναί, ***Μπέττυ,*** οἱ «Θαλασσάλυκοι» ἔχουν γίνει καὶ ταινία μὲ τὸν τίτλο «Οἱ δαίμονες τῶν θαλασσῶν» καὶ πολλοὶ τοὺς εἶδαν στὸν Κινηματογράφο. Ἀλλὰ ὅπως κι' ὁ τίτλος, ποὺ δὲν λέει τίποτα, ἔτσι ἔχουν ἀλλαχθεῖ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀπὸ τὸ ἔργο. Τὸ γνήσιο εἶναι ὅπως τὸ δημοσιεύω τώρα ἐγώ. Χαίρω γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις καὶ περιμένω.

Ἐπιδοκιμάζω τὴ δεύτερη σκέψη σου, ***Τριγγανοπούλα τῆς Ἐρίσσου,*** ὡς σοφώτερη κατὰ τὴν παροιμία, δηλαδὴ νὰ μὴ δημοσιεύσῃς πειρακτικὴ Ἀγγελία γιὰ ἐκείνην ποὺ σ' ἐπείραξε. Πάντως αὐτὸ εἶναι πιὸ γενναῖο καὶ ἀξιοπρεπές. Ἄλλο τίποτα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, γιατὶ δὲν μοῦ γράφεις καὶ τί σοῦ ἔκαμε. Λυποῦμαι μόνο, λυποῦμαι πολύ.

Πολὺ χάρηκα, ***Γαβριά,*** γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου στὸ Πανεπιστήμιο. Ὥστε τώρα σπουδάζεις Φιλολογία, ποὺ τὴ λένε Ἐπιστήμη τῶν Ἐπιστημῶν—τί καλά! Θὰ πῶ στὸ ***Μῦρον τῆς Ἄνδρου*** πὼς συμφωνεῖς μὲ ὅσα μοῦ ἔγραψε γιὰ τὴν ψυχολογία τοῦ «Τὸμ Σῶγερ». Καὶ τὰ δυὸ ἐκεῖνα κομμάτια σου τὰ ἔλαβα. Τὸ ἕνα ἐνκρίθη καὶ θὰ δημοσιευθῆ γρήγορα τὸ ἄλλο περιμένει τὴ σειρά του.

Ὁ ***Σαρπηδών,*** ταμίας τῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὸ Ἄθρο στὸ Φαίδωνα, ἦλθε στὸ γραφεῖο μου καί, μὲ τὸ περίσσευμα τοῦ Ἐράνου, ἀνανέωσε τὴ συνδρομή ἑνὸς ἀπόρου. Τὸ ποσόν, ποὺ ἀπέδωσε ὁ Ἔρανος, ἦταν δρ. 4,685. Γιὰ τὸ ὅθρο —στυλογράφο καὶ καλαμαριά, πληρώθηκαν δρ. 4,440. Γιὰ ἕνα μεγάλο μπουκάλι μελάνης στυλογράφου, δρ. 70. Γιὰ τὸ βραβεῖο τῆς ***Μεγάλης Ἑλλάδος*** (βιβλίο καὶ ταχυδρομικά) δρ. 115. Καὶ γιὰ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἀπόρου δρ. 100 Ἂν προσθέσετε αὐτὰ τὰ ποσά, θὰ βρῆτε ἀκριβῶς 4,685. — Ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστεῖ κι' πάλι θερμότατα τὸν ταμία κι' ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τοὺς κόπους ποὺ ἔκαμαν γι' ἀγάπη του καὶ γιὰ τὸ τόσο ὡραῖο ὅθρο, ποὺ τοῦ ἐδιάλεξαν μὲ τὸ γοῦστο τους — ὅθρο ποὺ τὸ ἔχει τώρα πάνω στὸ γραφεῖο του καὶ τὸ θαυμάζουν ὅλοι ὅσοι τὸ βλέπουν.

Δὲν τὸ ξέρεις, ***Σκιά,*** ὅπως ἡ ***Παράξενη Μικρούλα,*** κι' ἡ ἀγαπημένη σου ***Ψίθυρος*** μπορεῖ νὰ γυρίσῃ καμμιὰ φορὰ καὶ νὰ τὴν ξαναϊδῆς. Θὰ πῆς, ἡ μιὰ λείπει στὴν Ἀθήνα, ἡ ἄλλη στὴν Ἀμερική. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Στὸν αἰῶνα μας οἱ ἀποστάσεις ἔχουν ἐξισωθεῖ. Ὁπωσδήποτε, φυσικὸ εἶναι νὰ λυπᾶσαι γιὰ τὸ χωρισμό, καὶ νὰ καταγίνεσαι τώρα περισσότερο μαζί μου γιὰ νὰ παρηγοριέσαι. Σοῦ ἔστειλα τὸ βιβλίο τῶν Σταυρολέξων. Στὸ Μικτὸ ἐκεῖνο τοῦ ***Γκάλικ*** δὲν ὑπάρχει λάθος.

Σὲ δικαιολογῶ καὶ σὲ συγχωρῶ, ***Λεῖλά,*** κι' ἄκμα σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου στὸ Ἀγγλικὸ Γυμνάσιο. Εἶδα στὶς ἐφημερίδες ὅσα ἔγιναν ἐκεῖ μὲ τὸ θάνατο τοῦ Κεμάλ. Τὰ ποιήματα τοῦ Παλαμᾶ μπορεῖς νὰ τὰ διαβάσῃς ὅλα, ἀλλὰ στὴν ἀρχὴ ζήτησε «Ἀσάλευτη Ζωή», «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου» καὶ «Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ».

Χαίρω, ***Ἄσπρε Γλάρε,*** ποὺ σοῦ ἄρεσαν τόσο τὰ Νέα τοῦ 1939. Ναί, συμπληρώθηκε ἕνας χρόνος ἀπὸ τὴ γνωριμία μας· ἀλλὰ γιατὶ παραξενεύεσαι; ἔτσι γρήγορα περνᾶ πάντα ὁ καιρός... Εἶδα καὶ μὲ τί τρόπο μ' ἐγνώρισες. Τί καλὴ σύμπτωση νὰ ξεχάσῃ ἡ δασκάλα σου τὸ φυλλάδιό μου ἐκεῖνο στὸ σπίτι σας! Τὸ ποίημα δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα καὶ δὲν ξέρω πάντως θὰ εἶναι καλύτερο ἀπὸ τἄλλο. Περιμένω.

Στοὺς ἄλλους ποὺ μοῦ ἔγραψαν, ἀλλεῖψαι χῶρου σήμερα, θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1939. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ἄσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρὸς Ζωγράφος, ἀ. (ΣΠ). Τούρα, κ. (ΑΣ). Γιασεμί, κ. (ΑΖ). Λευκὴ Κατάσκοπος, κ. (Ι). Πράκτορ Νο 1, ἀ. (...). Ἄσπρο Κουνελάκι, κ. (ΑΦ). Μανιτάρι, κ. (...). Χιονάκη, κ. (ΠΤ). Λυκόφως τῶν Θεῶν, κ. (ΧΤ). Βαλκυρία, κ. (ΝΡ). Ρέπορτερ, ἀ. (...). Κερκεράτκο Ἀκρογιάλι, ἀ. (;;).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Σκλαβωμένο Νησί ἀ. Προϊὸ Κελάδημα, κ. Μωραΐτικο Σταφύλι, ἀ. Μπετόβεν, ἀ. Χαρά, κ. Νεράϊδα τοῦ Θερμαϊκοῦ, κ. Σκυριανόπουλο, ἀ. Ἀτὲ Ἱρμ, κ. Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, ἀ. Μασκοχαλαστής, ἀ. Γαβριᾶς, ἀ. Δοὺξ Ὀμπλιγκαντό, ἀ. Τρισεύγενη, κ. Διγενῆς Ἀκρίτας, ἀ. Ἀδελάρ, ἀ. Λέλια, κ. Στέλλα Βιολάντη, κ. Ντέκεκτιβ «Χ», κ. Μεγάλη Ἰδέα, ἀ. Νίκη, κ. Καταιγίς, κ. Μιχαὴλ Σρογκώφ, ἀ. Μιλτιάδης, ἀ. Φιλόσοφος Σωκράτης, ἀ. Κυκλαμιά, κ. Μάγγας τῆς Φιλοθέης, κ. Νεράϊδα τοῦ Δάσους, κ. Ντανιὲλ Ντεριέ, κ. Σαρπηδών, ἀ. Κόρη τῶν Κυμάτων. κ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀπ' τὸ ρόδο βγαίνει ἀγκάθι» τῆς ***Μυρσμίνης Ἰσγούλας.*** Γραμμένο σὲ ὕφος πολὺ ἠθικοπλαστικό. Κάνει πολλὴ διδαχὴ χωρὶς νὰ μπαίνῃ στὴν οὐσία.—«Ἡ ὀρφανούλα» τῆς ***Μικρῆς Πυρριωτοπούλας.*** Ὑπερλυρικό, συγκεκαλυμμένο.—Νύχτα-σκοτάδι» τῆς ***Μελαχροινῆς Κυπριωτοπούλας.*** Κι' αὐτὸ πολὺ λυρικὸ καὶ ρομαντικό.—«Ζωὴ στὴν ἐξοχὴ» τῆς ***Μόνα Δίζας.*** Ἀτεχνο, γλῶσσα ἀδόκιμη.—Σφηκοκοκότσιμα» τοῦ ***Κ. Ρ.*** Πολὺς διάλογος περιττός, λέξεις βαλμένες κατὰ παράταξιν χωρὶς συνοχή. Ἂν ἦταν γραμμένο ἁπλούστερα καὶ φυσικώτερα, σὲ πιὸ ἀφηγηματικὸ ὕφος, θὰ ἦταν ἴσως πιὸ νόστιμο.—«Θρίαμβος» τοῦ ***Μελεάγρου.*** Ἀκατάληπτο, πολὺ μπερδεμένο, σὰν πραγματικὸ ὄνειρο. Πῶς ἀφοῦ εἶχαν φθάσει στὴν κορυφὴ τοῦ ἄγριου βουνοῦ, βρίσκονταν ἀκόμη κρεμασμένοι στὸ βοῦρκο;—«15 Αὐγούστου» τοῦ ***Μαγεμένου Ρόδου.*** Ἀτεχνο.—«Ἡῶς περνᾶ τὶς ὧρες της, μιὰ ἀπὸ τὶς κόρες της» τῆς ***Μικρῆς Βασίλισσας.*** Ὁ τίτλος χαριτωμένος, ἀλλὰ τὰ ποιηματάκια ὀστερεῖ πολύ. Νὰ ἐξασκεῖται ἡ ***Μ. Β.*** Ἀργότερα μπορεῖ νὰ γράφῃ κάτι καλύτερο. «Στὸ μνημεῖο τοῦ φωτὸς» τῆς ***Λευκῆς Καμέλιας.*** Τὸ θέμα ἔχει πολὺ μεγάλες ἀπαιτήσεις. Δὲν μπορεῖ νὰ καταπιασθῆ κανεὶς εὔκολα μ' αὐτό.—«Θεάματα καὶ ἀναμνήσεις» τῆς ***Πόλις τῶν Ὀνείρων.*** Πολὺ βαρὺ γράφιμο. Φράσεις μεγάλες καὶ δυσνόητες καὶ στρυφνές.—«Χαρᾶς λιμέρια» τῆς ***Μύρτας Φλώρη.*** Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος καλά. Στὴ μέση, ἰδίως τὸ 5 καὶ 6 τετράστιχο ὀστεροῦν πολύ. «Ἀκριβὴς πληροφορία» τῆς ***Ὀρεσιβίας.*** Ἡ γλῶσσα μᾶλλον σχολαστική. Τὸ ἀνέκδοτο δὲν εἶναι καὶ τόσο ἔξυπνο. Ὅταν σὲ ὁδηγοῦν τόσο καλὰ νὰ βρῆς ἕνα μαγαζί, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ ποῦν καὶ τὸν ἀριθμό.—Θὰ ἐξακολουθήσω. Ἔχει πάλι μαζευτεῖ ἕνα ὁλόκληρο βουνό.

Η Διαπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της ***Μελαγχολικὸν Ὀνειροπόλον*** (θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ· δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς προσθέσεις ἀπὸ πέρυσι στὸ γράφιμό σ' εὐχαριστῶ ποὺ φροντίζεις καὶ περιμένω.) ***Γελαστάν.*** Ἀν

πιπλοίαρχον (τὰ ψευδώνυμα αὐτὰ δὲν εἶν' ἐλεύθερα· χαίρω πολὺ προσδεύει ὁ Σύλλογός σας·) ***Γ. Δ. Ἀγορόπουλον*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση· ἔστειλα καὶ τὰ φυλλάδια ποὺ ζήτησες·) *Μυρτὼ* (δὲν πειράζει, νὰ μοῦ γράφῃς ὅταν ἐπιτρέπουν τὰ μαθήματα· θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ·) ***Βασίλειον Βουλγαροκτόνον*** (μὲ χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό· περιμένω τώρα κι' ἐκτενέστερο· σοῦ ἔστειλα τὸ 40ὸ φυλλάδιο·) ***Κωνσταντῖνον Κρηνίτην*** (τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνεκρίθη καὶ θὰ ἰσχύῃ γιὰ ὅλο τὸ 1939· ἐγὼ βρίσκω πὼς εἶναι πολὺ ὡραῖο νὰ γίνουνται τὰ κορίτσια προσκοπίνες καὶ φαλαγγίτρισες·) ***Ἄβυσσον*** (λυσόχαρτο ἔστειλα·) ***Στέλλαν Βιολάντη*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση· ἐξετέλεσα τὸ κομμάτι—δὲν ξέρεις—θὰ τὸ διαβάσω· καὶ θὰ σοῦ πῶ·) ***Σύλλογον «Ὀλυμπίων Θεῶν»*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἐξετέλεσα· καλὴ πρόοδο καὶ πολλά. . . ξεσοπαθώματα ! ***Γαλαξειδιωτοπούλαν*** (σοῦ ἀπάντησα καὶ ἀπὸ προηγούμενο· ἡ «ἐτικέττα» χρειάζεται μόνο γιὰ παραγγελίες, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν εἶναι ἀπαραίτητη· τὸ νέο ψευδώνυμο ἐνεκρίθη καὶ μ' αὐτὸ θὰ ὑπογράφεσαι ἀπὸ ἐξῆς·) *Μάγγαν τῆς Φιλοθέης* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὰ καλὰ λόγια· γράφε μου !) ***Νεράϊδα τοῦ Λίσσους*** ἀνανέωσα· δὲν πειράζει, ἀργότερα θὰ γίνουν κι' ἄλλοι Διαγωνισμοί·) ***Ἀγράμπελην, Λευκὴν Καμέλιαν*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***25*** Νοεμβρίου θὰ ἀπαντήσω ἀπὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 287ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 10ῆ Φεβρουαρίου.

10. Δεξίγριφος

Ζῶο συχαμερό
Κι' ἓν' ἄλλο ρυπαρό,
(Τὸ πρῶτο εἶναι μικρό,
Τὸ δεύτερο χοντρό)
Ἐφίππους κυνηγᾶνε,
Κι' ὅταν κοντά τους πᾶνε,
Μᾶς κάνουν ποταμό,
Ποὺ σὰν αὐτὸν μεγάλος
Ἴσως δὲν εἶναι κι' ἄλλος.

Κυφελιωτάκι

11. Στοιχειόγριφος

Στὸ χῶμα μὲ φυτεύουνε
Βαθιὰ γιὰ νὰ φυτρώσω·
Κι' ἂν μάπακεφαλίσουνε,
Νησὶ θὰ φανερώσω.

Δίγενῆς Ἀκρίτας

12. Μεταγραμματισμὸς

Τοῦ Ἰονίου ὡραία νήσος
Δεύτερ τῆς γράμματα ἀλλάζει·
Κι' ἕνα εὔσομο λουλούδι
Σὰν ἐκείνην παρουσιάζει.

Νηρηΐς

13. Αἴνιγμα

Ὡς ποτομὸς ὑπάρχει
Γνωστός τὸ ἀρσενικό μου.
Γυναίκα πατρῴαρχη
Ἑβραίου τὸ θηλυκό μου,

Κυφελιωτάκι

14. Γωνία

```
 |****  =Πόλις τῆς Πελοποννήσου.
*|***   =Δημητριακόν.
**|**   =Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.
***|*   =Ξυλουργικὸν ἐργαλεῖον.
**|**   =Ζωϊκὴ οὐσία.
*|***   =Πόλις τῆς Θεσσαλίας.
 |****  =Ἀπόστολος.
```

Οἱ σταυροὶ καθέτως μυθοποιός.

Κατάσκοπος 33

15. Κρυπτογραφικὸν

12345678 =Ἥρως τῆς Τροίας
25678 =Πτηνὸν ᾠδικόν.
32 =Θεός.
423851 =Ὅρος.
532 =Θεά.
6732 =Ὄνομα γυναικεῖον.
732 =Χρονικὴ μονάς.
85112 =Πτηνόν.

Στέλλα Βιολάντη

16 - 20. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

τάσις, τέλος, ὄφις, τῆμα, ὄφελος

Ἠλέκτρα

21. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν δεύτερα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μέγαν ἀρχαῖον φιλόσοφον, τὰ δὲ τέταρτα πόλιν τῆς Πελοποννήσου :

1, Ἐπίρρημα σημαῖνον ἰσότητα· 2, Γεωμετρικὸν σχῆμα· 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 4, Αἱρετικός· 5, Πόλις τῆς Βουλγαρίας· 6, Μέρος τοῦ σώματος· 7, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἱερὰ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα· 8, Εἶδος τριγώνου.

Δοξασμένο Ἀκρωτῆρι

22. Γρῖφος

```
θα     θα     θαθαθα
θαθα   θα     θα
θα θα  θα     θαθα      τῷ ὕψει
θα θα  θα     θα
θα     θαθα   θαθαθα

ου     ου     ΤΤΤ       Τ
 ου ου         Τ     Τ   Τ
   ου          Τ   Τ     Τ
 ου ου         Τ     Τ   Τ
ου     ου     Τ       Τ
```

ν' ἄλλο Φίλων.

Δροσούλα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 39.

510. Δόνησις (Δόν. Ἴσις). —511. Ἄγκυρα (ἂν κυρά). 512, Φάουστ (φᾶ, οὔστ!). 513. Σολομὼν-Χολομών.

514. Κ
Χ Α Μ
Ν Ι Ν Ο Σ
Ο Ρ Α Τ Ι Ο Σ

515. ΜΩΡΑ Γ' ΤΙΝΗΣ (Ὠρίων, ρητίνη, Αἴσων, Ἰωνία, τριάς, νῆσσα, Ἠώς, Σίνις). — 516—520. Διὰ τοῦ Π: ***ἔπος, ἄσπρον, ἅρπα, πάγος, ὕπνος.*** — 521. ΑΠ' ΤΟ ΡΟΔΟ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΓΚΑΘΙ. Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον ἐκ τῶν ἄνω, ὁτὲ δεξιόθεν καὶ ὁτὲ ἀριστερόθεν. ('ΑΠΤόν, 'ΟΡΟνεης, ΒΟΔενά, 'ΙΑΓος, ΝΕΙλος. "ΑΓΚυρα, 'ΙΘΑκη). — 522. Ἀργία μήτηρ πάσης κακίας.—523. ***Ἐργάζεσθαι ἴσον προσεύχεσθαι*** (ἐργ' ἀς ἐς θε εἰς ον, πρός, εφχ ἐς θε)·

ΑΠΤ
ΟΡΟ
ΒΟΔ
ΙΑΓ
ΝΕΙ
ΑΓΚ
ΙΘΑ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 4 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀναγκαίτητη.

[ΑΘ' — 23]

Ντέτεκτιβ «Χ», δέχομαι τὴν φιλίαν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ τοὺς ἀντιπάλους μου ἔχω ἤδη ἀποκαλύψει ὅλους. Μάγισσα Λαλίγκα, κι' ἐγὼ χάρηκα ποὺ γνωριστήκαμε. Χαιρετισμοὺς στὶς φίλες.

Δοὺξ Ὀμπλιγκαντὼ

[ΑΘ' — 24]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΕ, εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος διαπλασιακός μας χρόνος !

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

[ΑΘ' — 25]

Πυργιώτικο Μελανούρι, δὲν σὲ χαιρετῶ, σὰν πηγαίνω στὸ Ὠδεῖον, διότι δὲν σὲ βλέπω· οἱ φιόγγοι σου εἶναι τόσο μεγάλοι, ποὺ σκεπάζουν τὸ πρόσωπό σου.

Στέλλα Βιολάντη

[ΑΘ' — 26]

Μαῦρο *Ρόδο, χρόνια πολλά* ! ! Ἔμαθες τώρα τί λέγεται «ἀζιμούθιον ἀστέρος» ; Χαιρετισμοὺς στὴν Ἄννα καὶ Στεφανία μου.

Κυκλαμιὰ

[ΑΘ' — 27]

Πρωτομπαίνω στὴν Διάπλασιν καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλες. Δίσις : Δ. Ροκάνα, Πέτρας 11, Ἀθήνας· διὰ ***Ροκάνα***

[ΑΘ' — 28]

Εἰς τὴν διεύθυνσιν : Γεώργιον Φωκᾶν, Γαϊνάρη 21-Α, Πάτρας, ἔστειλα καὶ περιμένω.

Καταιγὶς

[ΑΘ' — 29]

Παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως, ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Στείλατε Εὐλαμπίαν Προκοπιάδου, Παξῶν 31 Ἀθήνας.

Λαγιάνα

[ΑΘ' — 30]

Ἀζιαντέ, ἀλήθεια ξέχασα ἂν φταῖς ἐσὺ ἢ ἐγώ. Γράφε, γιατὶ ἔχω νέα.—***Λεύλᾶ***

[ΑΘ' — 31]

Εὐχαριστῶ ὅσους ἐς μοῦ εὐχήθησαν γιὰ τὴν γιορτή μου.

Ντανιὲλ Νταριὲ

[ΑΘ' — 32]

Καπετὰν *Βρυκόλακα*, δέξου τὶς πιὸ θερμὲς μου εὐχὲς γιὰ τὴν γιορτή σου.

Ντανιὲλ Νταριὲ

[ΑΘ' — 33]

Ὀπαδὲ *Ἀμερικανισμοῦ*, εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

Ντανιὲλ-Νταριὲ

[ΑΘ' — 34]

Κυρίαρχε. . . ἡ εὐγένεια σὲ διακρίνει.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΗΡ

[ΑΘ' — 35]

Περιμένω τετραδιάκια ἀπὸ Χαμπανέρα, Ἑδραϊκὸν Κῦμα, Στέφανο Δόξης, Ἀφρόεσσα, Καστρινή, Ντέτεκτιβ Φάντασμα. Ἴδετε [ΑΗ'—960].

Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος

[ΑΘ' — 36]

Ἀξέχαστη θὰ μοῦ μείνῃ, ΔΙΑΝΑ, ἡ ἡμέρα ποὺ σὲ γνώρισα.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΑΘ' — 37]

Ντανιὲλ Νταριέ, Ρομπὲν τῶν Δασῶν, ἀλληλογραφοῦμε ; Γράφατε πρῶτοι : Δνιβὰ Μαρίναν Ἀλβέρτη, Ἰωάννου Δροσοπούλου 53, Ἀθήνας διά :

Βασίλισσα Βερενίκη

[ΑΘ' — 38]

Στὴν πολυαγαπημένη μας ἀντιπρόεδρο ΕΥΩΔΙΑ ΡΟΔΟΥ εὐχόμεθα γιὰ τὴ γιορτὴ της ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ.—ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ

[ΑΘ' — 39]

Ἴσις, *Νεφερτίτι, Λευκὲ Ἄγγελε, Εὐωδία Ρόδου*, γιὰ τὶς εὐχές σας θερμὰ εὐχαριστῶ. (Καθυστερημένη).

Λευκὴ Καμέλια

[ΑΘ' — 40]

Μαῦρο *Ρόδο*, ἡ σάπια πατάτα τῆς κυκλαμιᾶς ὀγιαίνει. Γιὰ τὴ γιορτή σου χρόνια πολλά.

Εὔθυμος Σημαιοφόρος

Τύποις Ξ. Σεργιάδου